

varig Lovgivning paa dette Omraade, har det været naturligt at undersøge, hvorvidt der efter hele den Udvikling, der er sket siden 1875, er Grund til at søge gennemført en Ændring af den gældende Ordning, hvorefter Administrationen af de herhen hørende Anliggender er lagt alene i Politiets og Justitsministerens Haand.

Spørgsmaalet om en Persons Adgang til at bo her i Landet og til at beskæftige sig her, saaledes at han kan have sit Udkomme, er et Anliggende, der kan være en Velfærdssag for vedkommende. Dette gælder naturligvis navnlig i de Tilfælde, hvor vedkommende gennem Ægteskab, gennem herboende Familie eller gennem et længere Ophold har skaffet sig en særlig Tilknytning til Landet. For den, der i en Aarrække har haft sin Familie, Bolig og Erhverv her i Landet, kan en Nægtelse af yderligere Opholdstilladelse være haardere end en streng Straf. Heroverfor kan imidlertid staa meget stærke Interesser, der set fra Statens Side fører til, at det maa anses for nødvendigt, at vedkommende forlader Landet. Det kan være, at han er Politiet ufordelagtigt bekendt. Man ønsker maaske heller ikke, at han skal vokse sig for fast i det danske Samfund, saaledes at det vil være vanskeligere senere at bringe Opholdet til Ophør. Endvidere kan det tænkes, at der hersker stor Arbejdsløshed inden for det Fag, han virker i, saaledes at det skønnes mindre rimeligt, at han fortrænger en Dansker ved sin Virksomhed; men ogsaa andre Hensyn til Statens Interesser end de her nævnte maa efter Omstændighederne tages i Betragtning.

Den Omvæltning af de bestaaende Forhold, som de to Verdenskrige har medført, og som, saaledes som foran berørt, har bevirket afgørende Ændringer i Fremmedlovgivningen, maa antages at ville have Virkning langt ud i Fremtiden. En Følge af disse ændrede Forhold er — og viste sig allerede efter den første Krig at være — at mange af de Spørgsmaal, der opstod i Forbindelse med Udlændinges Adgang til og Ophold i Landet, ofte maa løses under Iagttagelse af Hensyn, der ligger uden for baade det danske Statssamfunds og den enkelte Udlændings Interesser i snævrreste egoistiske Forstand.

Disse forskellige Forhold synes at maatte føre til Nødvendigheden af ikke alene at udbygge de materielle Regler, med hvilke Fremmedloven i de forløbne Aar er suppleret, men ogsaa at gøre det til Genstand for en Undersøgelse, om det Administrationsapparat, gennem hvilket Lovens Bestemmelser har været bragt til Udførelse, nu kan betragtes som formaalstjenligt. Den hidtidige Ordning har vel budt paa utvivlsomme Fordele, navnlig gennem det nære Samarbejde, der bestaar mellem Justitsministeriet og Rigspolitiet paa dette Omraade